

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 30T/109/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114011835
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Szabó
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2114011835.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava senátom v zložení JUDr. Dušan Szabó, predseda senátu a Mária Kramárová a Daniela Bieliková, prísediaci v trestnej veci proti obžalovaným W. D., nar. XX.XX.XXXX, C. H., nar. XX.XX.XXXX, D. V., nar. XX.XX.XXXX a A. Q., nar. XX.XX.XXXX pre zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Trnava dňa 04. júna 2019, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaní:

W. D., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom R. - H., O. XXXX/XX

C. H., nar. XX.XX.XXXX v D. R., trvale bytom D. R., U. XXX/X

D. V., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom L. - M., L. XX

A. Q., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom R. - U. G., adresa na doručovanie písomností R., W.. parašutistov XX

sa uznávajú vinnými, že

v bode 1/ obžalovaní W. D. a C. H.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 04.03.2010 v Trnave na Študentskej ul. 10 v pobočke spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., uzatvoril C. H., ako konateľ spol. EK PO, s.r.o., na základe predchádzajúceho sprostredkovania a za prítomnosti W. D.a so spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o., leasingovú zmluvu č. XXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo zn. Audi A6 Allroad Quattro 3,0 Tdi DPF Tiptronic, šedej tmavej metalízy, rok výroby 2007, číslo karosérie X v hodnote 29.900,- Eur, pričom akontácia vo výške 9.780,33 Eur mala byť C.om H.m uhradená do rúk dodávateľa vozidla L. I. a leasing mal byť splácaný v 48 mesačných splátkach po 517,19 Eur, pričom ani jeden z obvinených od počiatku nemal v úmysle leasingové splátky uhrádzať, C. H. vozidlo odovzdal W. D.ovi, zvyšok kúpnej ceny za motorové vozidlo zn. Audi A6 vo výške 20.119,67,- Eur spoločnosť Tatra - Leasing, s.r.o., poukázala na účet uvedený v kúpnej zmluve ako účet predávajúceho L. I., ktorý však patrí dcére obvineného W. D.a G. D.ovej, pričom spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., nebola uhradená žiadna splátka, čím spôsobili spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., škodu vo výške 16.000,- Eur,

v bode 2/ obžalovaní W. D. a D. V.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 11.03.2010 v Trnave na Študentskej ul. 10 v pobočke spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. uzatvoril D. V. na základe predchádzajúceho sprostredkovania a za prítomnosti W. D.a so spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o. leasingovú zmluvu č. XXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Sharan 1,9 Tdi, čiernej metalízy, rok výroby 2009, číslo karosérie X v hodnote 26.000,- Eur, pričom akontácia vo výške 9.062,18 Eur mala byť D. V.m uhradená do rúk dodávateľa vozidla K. G. a leasing mal byť splácaný v 60 mesačných splátkach po 360,91 Eur, pričom ani jeden z obvinených od počiatku nemal v úmysle leasingové splátky uhrádzať, vozidlo prevzal a používal W. D., zvyšok kúpnej ceny za motorové vozidlo zn. Volkswagen Sharan 1,9 Tdi vo výške 16.937,82 Eur spoločnosť Tatra - Leasing, s.r.o. poukázala na účet uvedený v kúpnej zmluve ako účet predávajúceho K. G., ktorý však patrí dcére obvineného W. D.a G. D.ovej, následne bola uhradená len jedna splátka v hodnote 480,91 Eur, čím spôsobili spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. škodu vo výške 17.000,- Eur,

v bode 3/ obžalovaní W. D. a A. Q.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 31.03.2010 v Trnave na Študentskej ul. 10 v pobočke spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. uzatvorila A. Q. na základe predchádzajúceho sprostredkovania a za prítomnosti W. D.a so spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o. leasingovú zmluvu č. XXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Tiguan 2,0 TSi 4Motion 147 kW, bielej metalízy, rok výroby 2010, číslo karosérie X v hodnote 26.000,- Eur, pričom akontácia vo výške 9.360,- Eur mala byť A. Q. uhradená do rúk dodávateľa vozidla spol. KEY ART PRODUCTION, s.r.o., zastúpenej konateľom A. L. a leasing mal byť splácaný v 60 mesačných splátkach po 341,40 Eur, pričom ani jeden z obvinených od počiatku nemal v úmysle leasingové splátky uhrádzať, vozidlo prevzal a používal W. D., zvyšok kúpnej ceny za motorové vozidlo zn. Volkswagen Tiguan 2,0 vo výške 16.640,- Eur spoločnosť Tatra - Leasing, s.r.o., poukázala na účet uvedený v kúpnej zmluve ako účet predávajúceho spol. KEY ART PRODUCTION, s.r.o., ktorý však patrí dcére obvineného W. D.a G. D.ovej, pričom spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o., nebola uhradená žiadna splátka, čím spôsobili spoločnosti Tatra - Leasing, s.r.o. škodu vo výške 19.669,- Eur,

teda

obžalovaný W. D. v bodoch 1/, 2/ a 3/

spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu,

obžalovaný C. H. v bode 1/

spoločným konaním na škodu cudzieho majetku iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

obžalovaný D. V. v bode 2/

spoločným konaním na škodu cudzieho majetku iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

obžalovaná A. Q. v bode 3/

spoločným konaním na škodu cudzieho majetku iného obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

čím spáchali

obžalovaný W. D. v bodoch 1/, 2/ a 3/

pokračovací zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona,

obžalovaný C. H. v bode 1/

prečin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný D. V. v bode 2/

prečin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaná A. Q. v bode 3/

prečin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona,

za to

sa odsudzujú

obžalovaný W. D.:

Podľa § 231 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o úhrnnom a súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu R. III sp.zn. 46T/9/2012 zo dňa 30.04.2013, právoplatným dňa 02.05.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o treste odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov nepodmienečne so zaradením do II. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4T/4/2004 zo 14.01.2011, právoplatným dňa 10.01.2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4To/9/2011 zo dňa 10.01.2012, ako

aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o treste odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby v trvaní 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom Okresného súdu R. IV sp.zn. 2T/37/2012 zo dňa 09.03.2012, právoplatným dňa 19.07.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu, o ktorom bolo rozhodnuté trestným rozkazom Okresného súdu R. II sp.zn. 2T/72/2012 zo dňa 18.09.2012, právoplatným dňa 20.11.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu R. III sp.zn. 3T/143/2013 zo dňa 19.09.2013, právoplatným dňa 19.09.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Poprad sp.zn. 6T/38/2009 zo dňa 13.11.2013, právoplatným dňa 19.03.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu, o ktorom bolo rozhodnuté trestným rozkazom Okresného súdu R. III sp.zn. 46T/114/2016 zo dňa 06.06.2016, právoplatným dňa 09.07.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému W. D.ovi, nar. 24.04.1970 v Levoči, trvale bytom R. - Vajnory, Osloboditeľská 9438/28 ukladá povinnosť nahradiť poškodenému - spoločnosti Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 R., Černyševského 50, IČO: 31 326 552 spoločne a nerozdielne s jednotlivými obžalovanými škodu nasledovne:

- s obžalovaným C.om H.m, nar. XX.XX.XXXX v Považskej Bystrici, trvale bytom Považská R., U. XXX/ X škodu vo výške 16.000,- (šestnásťtisíc) Eur,
- s obžalovaným D. V.m, nar. XX.XX.XXXX v Piešťanoch, trvale bytom L. - Lančár, L. 16 škodu vo výške 17.000,- (sedemnásťtisíc) Eur a
- s obžalovanou A. Q., nar. XX.XX.XXXX v Komárne, trvale bytom R. - Nové Mesto škodu vo výške 19.669,- (devätnásťtisíc šesťstošesťdesiatdeväť) Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodeného - spoločnosť Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 R., Černyševského 50, IČO: 31 326 552 so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

obžalovaný C. H.:

Podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určuje skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému C.ovi H.mu, nar. 01.10.1980 v Považskej Bystrici, trvale bytom Považská Bystrica, U. XXX/X ukladá povinnosť, aby spoločne a nerozdielne s obžalovaným W. D.om, nar. XX.XX.XXXX v Levoči, trvale bytom R. - Vajnory, O. XXXX/XX nahradili poškodenému - spoločnosti Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 R., Černyševského 50, IČO: 31 326 552 škodu vo výške 16.000,- (šestnásťtisíc) Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodeného - spoločnosť Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 R., Černyševského 50, IČO: 31 326 552 so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

obžalovaný D. V.:

Podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určuje skúšobnú dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému D. V.mu, nar. XX.XX.XXXX v Piešťanoch, trvale bytom L. - M., L. 16 ukladá povinnosť, aby spoločne a nerozdielne s obžalovaným W. D.om, nar. XX.XX.XXXX v Levoči, trvale bytom R. - Vajnory, O. XXXX/XX nahradili poškodenému - spoločnosti Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 R., Černyševského 50, IČO: 31 326 552 škodu vo výške 17.000,- (sedemnásťtisíc) Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodeného - spoločnosť Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 R., Černyševského 50, IČO: 31 326 552 so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

obžalovaná A. Q.:

Podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona súd obžalovanej ukladá trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona jej určuje skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanej A. Q., nar. XX.XX.XXXX v Komárne, trvale bytom R. - Nové Mesto ukladá povinnosť, aby spoločne a nerozdielne s obžalovaným W. D.om, nar. XX.XX.XXXX v Levoči, trvale bytom R. - Vajnory, O. XXXX/XX nahradili poškodenému - spoločnosti Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 R., Černyševského 50, IČO: 31 326 552 škodu vo výške 19.669,- (devätnásťtisíc šesťstošesťdesiatdeväť) Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodeného - spoločnosť Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 R., Černyševského 50, IČO: 31 326 552 so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava podala na Okresný súd Trnava na obžalovaných dňa 11.09.2014 obžalobu č. 3 Pv 635/10/2207-91 zo dňa 09.09.2014 na skutkovom a právnom základe uvedenom v predmetnej obžalobe.

Po prednesení obžaloby všetci obžalovaní po poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobili vyhlásenie, že sa zo spáchania skutku resp. skutkov (pozn. v prípade obžalovaného F. Pentáka) cítia byť nevinní.

Zo zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného Mgr. A. W. zo dňa 27.01.2014 prečítanej postupom podľa § 256 ods. 2 s poukazom na § 247 ods. 3 Trestného poriadku vyplynulo, že poškodený - spoločnosť Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 Bratislava, Černyševského 50, IČO: 31 326 552 žiada o náhradu škody v prípade skutku v bode 1/ obžaloby vo výške 25.000,- Eur, v prípade skutku v bode 2/ obžaloby vo výške 22.000,- Eur a v prípade skutku v bode 3/ obžaloby vo výške 28.000,- Eur. (čl. 90-97)

Súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných F. D. (čl. 1083), J. H. (čl. 1083-1088), (čl. 1088), P. V. (čl. 1088-1093), (čl. 1092), A. Q. (čl. 1141-1146), výsluchom svedkov resp. čítaním zápisníc o ich výsluchoch z prípravného konania: I. M. (čl. 1147-1153), D. E. (čl. 1153-1155, čl. 125-126), G. H. (čl. 1155-1156, 118-119), Mgr. R. C. (čl. 1167-1169), A. L. (čl. 1169-1172, čl. 155-157), K. Y. (čl. 1200-1201, čl. 172-174), K. G. (čl. 1202-1203, čl. 134-135), G. H. (čl. 177-178), A. G. (čl. 182-183), Mgr. A. W. (čl. 90-96), H. L. (čl. 246-247), G. R. (čl. 236-237), I. N. (čl. 164-169), G. C. (čl. 168-169), G. O. (čl. 239-240), G. R. (čl. 1271-1272), G. L. (čl. 139-140), L. I. (čl. 187-188), čítaním odborných vyjadrení (čl. 300-302), čítaním listinných dôkazov k jednotlivým skutkom, a to ku skutku v bode 1/ obžaloby: leasingová zmluva (čl. 350-363), splátkový kalendár (čl. 364-365), zmluva o postúpení pohľadávok a započítaní (čl. 366-367), protokol o odovzdaní a prevzatí (čl. 368), kúpna zmluva (čl. 369), daňové priznanie k dani z príjmu (čl. 370-377), kópia spisového materiálu z ODI Trnava (čl. 670-685), kópia spisového materiálu OKP, OR PZ Senec (čl. 686-749), uznesenie o prerušení trestného stíhania (čl. 907), kópia spisového materiálu z ODI Senec (čl. 750-756), správa Tatra banky, a.s. a výpisy z účtov (čl. 758-771), správa Daňového úradu Trnava a jej prílohy (čl. 772-785), správy o exekučnom konaní (čl. 837-858), uznesenie (čl. 897c), uznesenie (čl. 897d-897f), zmluva o prevode obch. podielu (čl. 897s-897w), správa Daňového úradu Trnava (čl. 897y), ku skutku v bode 2/ obžaloby: zmluva o postúpení pohľadávky (čl. 303-304), protokol o odovzdaní a prevzatí (čl. 305), splátkový kalendár (čl. 306-307), leasingová zmluva (čl. 308-319), predpis splátok (čl. 320), kúpna zmluva (čl. 321-323), výpis z účtu (čl. 324), pracovná zmluva (čl. 325-326), spisový materiál OÚ pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Bratislave (čl. 408-438), výpoveď leasingovej zmluvy (čl. 439-441), správa spoločnosti EVOL spol. s r.o. (čl. 442), potvrdenia o prevodoch (čl. 443-444), listiny vzťahujúce sa k vozidlu (čl. 449-465), spisový materiál ODI Bratislava (čl. 466-474), správa zo Slovenskej sporiteľne, a.s. a výpisy z účtu (čl. 476-478), správa z Tatra banky, a.s. a výpisy z účtu (čl. 483-485), správa Daňového úradu Trnava a daňové priznanie (čl. 876-882), zoznam exekučných konaní vedených proti obž. P. V. (čl. 911), ku skutku v bode 3/ obžaloby: kúpna zmluva (čl. 333), predpis platenia splátok (čl. 334), splátkový kalendár (čl. 335-336), protokol o odovzdaní a prevzatí (čl. 337), leasingová zmluva (čl. 338-349), pracovná zmluva (čl. 349a-349b), kópia spisu ODI Komárno (čl. 578-622), správa spoločnosti SCB Slovak Credit Bureau (čl. 631), Správa ÚPSVaR Komárno (čl. 920-921), správa Okresného súdu Komárno o exekučných konaniach vedených proti obž. R. Q. (čl. 909-910), správa od súdneho exekútora JUDr. Krutého (čl. 633-639), oboznámením pripojených spisov a v nich nachádzajúcich sa rozhodnutí súdov a uznesení o vznesení obvinení obžalovanému F. Pentákov: Okresný súd Poprad sp.zn. 6T/38/2009, Okresný súd Bratislava II sp.zn. 2T/72/2012, Okresný súd Bratislava III sp.zn. 46T/9/2012 a k nemu pripojené spisy tohto súdu: 46T/71/2007, 3T/142/2008, 1T/47/2010 a 2T/75/2010, Okresný súd Bratislava III sp.zn. 3T/143/2013, Okresný súd Poprad sp.zn. 6T/38/2009 a Okresný súd Bratislava III sp.zn. 46T/114/2016, oboznámením odpisov registrov trestov obžalovaných (čl. 1337-1343), oboznámením centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaných (čl. 1344-1351).

Súd nepovažuje za nesúladne s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keď v odôvodnení tohto rozsudku nebude uvádzať podrobný obsah výpovedí obžalovaných, výpovedí svedkov, odborných vyjadrení, vykonaných listinných dôkazov atď.. V rámci záverov o preukázaných skutkových zisteniach súd na jednotlivé dôkazy a z nich vyplývajúce skutočnosti poukáže a uvedie, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Napokon zápisnice o hlavnom pojednávaní a ostatný obsah spisového materiálu poskytujú ucelený obraz o všetkých dôkazných prostriedkoch, o ktoré súd svoje skutkové zistenia opiera. V tejto súvislosti súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom (stranou) konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní

skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05)

Odôvodnenie výrokov o vine

V prejednávacom prípade boli v obžalobe uvedené celkom tri skutky, ktoré majú spoločné znaky ich priebehu a súčasne v každom z nich zohral svoju úlohu obžalovaný F. D.. Ten síce využil svoje právo a odoprel vypovedať, avšak tak on ako aj ďalší spoluobžalovaní boli vykonaným dokazovaním bez rozumných pochybností usvedčení zo spáchania trestných činov uvedených v tomto rozsudku.

Poškodeným je vo všetkých troch prípadoch spoločnosť Tatra-Leasing, s.r.o. so sídlom 851 01 Bratislava, Černyševského 50, IČO: 31 326 552, ktorá financovala všetky tri obchody. Nezanedbateľnou skutočnosťou je, že ku spáchaniu všetkých skutkov došlo v priebehu jedného mesiaca, teda ešte predtým, ako poškodený mohol identifikovať problém s uzavretými leasingovými zmluvami. Podstatou leasingových zmlúv bolo financovanie kúpy ojazdených osobných motorových vozidiel, pričom podmienky uzatvárania obchodov tohto druhu v danom čase zo strany poškodeného boli také, že pokiaľ záujemca o uzatvorenie leasingovej zmluvy preukázal uhradenie časti kúpnej ceny vo výške najmenej 30% jej dohodnutej výšky vlastníkovi vozidla a zvyšok kúpnej ceny (teda tej časti kúpnej ceny, ktorá bola financovaná poškodeným) nepresiahla 70% hodnoty vozidla, poškodený okrem predloženia dokladu totožnosti a technického preukazu nepožadoval preukázanie bonity záujemcu či existenciu jeho pracovného pomeru, čo vyplynulo aj z výpovede svedka - poškodeného Mgr. A. W. ako i z výpovede svedkyne I.y M.. Dôvodom pre takýto postup bola skutočnosť, že poškodený v prípade neplnenia leasingovej zmluvy (teda neuhrádzania dohodnutých leasingových splátok) a predčasného ukončenia leasingovej zmluvy predmet leasingu leasingovému nájomcovi odobral, pričom predpoklad poškodeného bol, že trhovú hodnotu takého vozidla prevyšovala poškodeným financovaná časť kúpnej ceny, a teda poškodený predpokladal, že aj keby takáto situácia nastala, výťažok z predaja odobratého vozidla pokryje jeho náklady na financovanie zvyšku kúpnej ceny a žiadna škoda mu nevznikne.

Vo všetkých troch prípadoch pritom uzavretie leasingových zmlúv poškodenému navrhol obžalovaný F. D., ako to vyplynulo z výpovede pracovníčky poškodeného p. I.y M., ktorý poškodenej spoločnosti poskytol všetky podklady k vozidlám ako i ku klientom - leasingovým nájomcom (teda obžalovaným P. Cerhalmimu a R. Q. a v prípade obžalovaného J. H. k spoločnosti EK PO s.r.o.), všetky tri vozidlá na obhliadku v leasingovej spoločnosti pristavil obžalovaný F. D., pričom ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, vo všetkých troch prípadoch poškodený zvyšok kúpnej ceny (teda tú jej časť, ktorú mal prefinancovať) uhradil na bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorého majiteľom podľa oznámenia Tatra banky, a.s. bola p. G. D.ová - dcéra obžalovaného F. D., pričom účet bol otvorený len dňa 03.03.2010 (teda 1 deň pred uzavretím prvej z troch leasingových zmlúv) a nikdy nie na účet príslušného vlastníka motorového vozidla - teda predávajúceho, pričom tieto účty leasingovej spoločnosti neoznačili klienti - obžalovaní a ani jednotliví predávajúci, z čoho potom vyplýva, že tento účet musel leasingovej spoločnosti označiť obžalovaný F. D., keďže podľa výpovede svedkyne p. M. to bol on, kto leasingovej spoločnosti predkladal dokumentáciu týkajúcu sa jednotlivých vozidiel ako i jednotlivých obžalovaných J. H., P. V. a R. Q.. Obžalovaný F. D. bol pritom pri podpise každej zmluvnej dokumentácie, pričom s výnimkou skutku v bode 3/ obžaloby bolo vždy k podpisu leasingovej dokumentácie pristavené v leasingovej spoločnosti aj príslušné motorové vozidlo. Obžalovaná R. Q. v čase pristavenia vozidla v leasingovej spoločnosti nebola prítomná, avšak následne podpísala všetku leasingovú dokumentáciu vrátane Protokolu o odovzdaní a prevzatí vozidla, čím potvrdila, že si vozidlo prevzala, pričom svedkyňa p. M. predpokladala, že obžalovaná R. Q. si vozidlo od obžalovaného F. D. prevzala, pretože inak by predsa protokol nepodpísala. Poškodená spoločnosť zistila, že zrejme vo všetkých troch prípadoch pôjde o podvod až v čase, kedy sa neplatili leasingové splátky. Do kontextu účasti obžalovaného F. D. na podvodnom konaní zapadá aj výpoveď K.a Y.a, ktorý vypovedal, že dohodil obž. F. D.ovi p. I. N.a, ktorý vybavoval prihlásenie vozidla A6 pre obžalovaného F. D., pričom svedok I. N. potvrdil, že pre obžalovaného F. D. vykonával prihlasovanie a prepisy áut na dopravných inšpektorátoch, pričom asi v piatich prípadoch následne vypovedal na polícii, pretože autá mali pochádzať z trestnej činnosti, avšak

autá nikdy neboli písané na obžalovaného, pričom svedok I. N. potvrdil, že na požiadanie svedka K.a Y.a prihlasoval na Obvodnom úrade v Senci vozidlo, ktoré však fyzicky nevidel.

Neobstojí preto podľa názoru súdu argumentácia obhajoby, že poškodený zanedbal náležitú starostlivosť a nezisťoval bonitu svojich klientov - obžalovaných J. H. (resp. v prípade tohto obžalovaného bonitu spoločnosti EK PO, s.r.o.), P. V. či R. Q.. Poškodený bonitu obžalovaného F. D. vôbec nemal dôvod skúmať, pretože tento v každom jednom prípade vystupoval len ako sprostredkovateľ tohto obchodu, ktorý síce formálne vo vzťahu k poškodenému nemal postavenie jeho sprostredkovateľa, ktorému by poškodený platil nejakú províziu, avšak obžalovaný F. D. reálne poškodenému uzatvorenie všetkých troch obchodov odporučil resp. navrhol. Pokiaľ poškodený mal dôvod bez rozumných pochybností sa domnievať, že v prípade problémov so splácaním leasingových splátok predmet leasingu leasingovému nájomcovi jednoducho odoberie a vozidlo predá, pričom sa uspokojí z výťažku z predaja, pretože financuje maximálne 70% dohodnutej kúpnej ceny, potom je vecou jeho obchodnej politiky, že od leasingových nájomcov nepožaduje preukázať ich bonitu. Navyše v danom prípade poškodený nemohol počítať s tým, že vozidlá v skutočnosti nikdy leasingoví nájomcovia nebudú mať k dispozícii a všetky tri obchody sú od počiatku fingované len preto, aby z poškodenej spoločnosti prostredníctvom financovania fiktívnych kúp vozidiel takpovediac „vytiahli“ peniaze. Za týchto okolností nemožno na poškodenú spoločnosť prenášať riziko z trestnej činnosti tretích osôb, ktoré predstierajú záujem uzatvoriť leasingovú zmluvu, hoci od počiatku vedia, že vozidlá v skutočnosti nemajú záujem vlastníť a nebudú leasingové splátky platiť a ani nemajú na to, aby leasingové splátky splácali a nezaplatili ani prvú zvýšenú leasingovú splátku, hoci poškodenej spoločnosti deklarujú jej zaplatenie. Od poškodenej spoločnosti je podľa názoru súdu možné požadovať len znášanie rizika, že pri odobratí predmetu leasingu sa jeho predajom nedosiahne ani taký výťažok, ktorý pokryje ňou financovanú časť kúpnej ceny, čo však nie je pre posúdenie viny obžalovaných podstatné. Pokiaľ obhajoba poukazovala na všeobecnú prevenčnú povinnosť upravenú v ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí, toto ustanovenie podľa názoru súdu nikomu neukladá povinnosť robiť opatrenia na predchádzanie trestnej činnosti o to viac, že toto ustanovenie je zaradené v šiestej časti Občianskeho zákonníka s nadpisom Zodpovednosť za škodu a za bezdôvodné obohatenie, pričom citované ustanovenie treba vykladať v kontexte ustanovení šiestej časti Občianskeho zákonníka osobitne vo vzťahu k ustanoveniu § 441 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám, z čoho je potom zrejmé, že porušenie povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka sa môže prejavovať tým, že poškodenému nebude uhradená časť alebo i celá vzniknutá škoda, ale v žiadnom prípade nie tým, že poškodený bude znášať dôsledky trestnej činnosti tretích osôb. Súd preto odmietol návrh obhajoby, aby bol predvolaný a vypočutý zástupca poškodenej leasingovej spoločnosti za účelom zistenia, aký je aktuálny spôsob financovania ojazdených osobných áut za účelom zistenia, či poškodený postupoval s odbornou starostlivosťou, pretože svedkyňa I. M. vysvetlila, aký bol postup poškodenej leasingovej spoločnosti v rozhodnom čase a záver o tom, či poškodený postupoval s odbornou starostlivosťou a mal resp. mohol podvodu predísť si musí urobiť súd sám. Svedkyňa p. M. z pohľadu súdu aj hodnoverne vysvetlila, ako je možné, že v zmluvnej dokumentácii každého prejednávaneho prípadu sa nachádzajú listiny, ktoré ako vykonané dokazovanie preukázali boli sfaľované (daňové priznanie spoločnosti EK PO s.r.o., pracovná zmluva a bankový výpis obž. P. V. či pracovná zmluva obž. R. Q.) keď uviedla, že také podklady poškodený nevyžadoval, avšak pokiaľ boli klientom k uzavretiu leasingovej dokumentácie predložené, nemala dôvod ich z dokumentácie vyberať a klientovi vracať a dokonca ich nemala dôvod ani pri podpise leasingovej dokumentácie klientovi predkladať.

Z uvedeného dôvodu preto súd upravil skutkovú vetu vo všetkých troch bodoch obžaloby, teda z jednotlivých skutkov vypustil odkazy na sfaľované pracovné zmluvy, bankový výpis či daňové priznanie, pretože obžalovaní nespáchali trestný čin ich predložením leasingovému prenajímateľovi a skutočnosť, že tento ich od obž. W. D. mal k dispozícii na uznanie viny obžalovaných nemal vplyv.

Žiadny z obžalovaných pritom vozidlo v skutočnosti neužíval a ani nemal k dispozícii, čo je v rozpore s bodom 7.2 Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu hnutelných predmetov, ktoré tvorili prílohu každej Leasingovej zmluvy a podľa ktorého prijímateľ leasingu nie je oprávnený predmet leasingu po dobu platnosti leasingovej zmluvy scudziti, prenechať tretej osobe na užívanie, zaťažiti alebo inak ohroziť vlastnícke práva poskytovateľa leasingu.

Vo vzťahu k štruktúre obchodu sú všetky tri skutky rovnaké, pričom v prípade obžalovaného J. H. tento nebol priamo leasingovým nájomcom, pretože zmluvy s poškodeným uzatváral ako konateľ spoločnosti EK PO s.r.o. so sídlom 917 02 Trnava, Coburgova 13, IČO: 36 803 871. V každom jednom prípade boli uzavreté nasledovné zmluvy, a to Leasingová zmluva medzi poškodeným a príslušným obžalovaným, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančného leasingu na príslušné motorové vozidlo s uvedením prvej zvýšenej splátky vo výške viac ako 30% z kúpnej ceny a k nej prislúchajúce Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu hnutelných predmetov; ďalej Kúpna zmluva, ktorá sa uzatvárala medzi vlastníkom vozidla - predávajúcim a príslušným obžalovaným ako konečným užívateľom a poškodeným ako kupujúcim, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k príslušnému vozidlu z jeho aktuálneho vlastníka na poškodeného za účelom poskytnutia finančného leasingu príslušnému obžalovanému a Zmluva o postúpení pohľadávok a ich započítaní, ktorá sa uzatvárala medzi poškodeným, príslušným obžalovaným a vlastníkom vozidla, predmetom ktorej bolo prehlásenie príslušného obžalovaného a vlastníka vozidla ako predávajúceho o úhrade zálohy dohodnutej kúpnej ceny vlastníkovi vozidla a postúpenie pohľadávky obžalovaného vo výške tejto zálohy na poškodeného, ktorý si zároveň túto pohľadávku započítal proti pohľadávke vlastníka vozidla - predávajúceho na úhradu dohodnutej kúpnej ceny, takže poškodený bol povinný príslušnému vlastníkovi vozidla doplatiť len rozdiel medzi dohodnutou kúpnu cenou a prvou splátkou, ktorú zaplatil príslušný obžalovaný vlastníkovi vozidla a súčasne vzájomný zápočet pohľadávky príslušného obžalovaného proti poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky voči vlastníkovi vozidla s pohľadávkou poškodeného voči príslušnému obžalovanému na zaplatenie prvej zvýšenej leasingovej splátky rovnajúcej sa výške prvej splátky kúpnej ceny, ktorú príslušný obžalovaný zaplatil vlastníkovi vozidla. Týmto spôsobom mal mať poškodený garantované, že vlastník vozidla - predávajúci dostal zaplatenú prvú časť kúpnej ceny od príslušného obžalovaného, a teda poškodený reálne financoval len zvyšok dohodnutej kúpnej ceny. K uvedeným zmluvám sa spisoval ešte Protokol o odovzdaní a prevzatí vozidla, ktorý potvrdzoval, že príslušný obžalovaný od vlastníka vozidla - predávajúceho vozidlo fyzicky prevzal, ďalej Splátkový kalendár leasingových splátok s uvedením ich výšky a lehoty splatnosti a Predpis platenia splátok.

Ku skutku v bode 1/ obžaloby

V prípade skutku v bode 1/ obžaloby na rozdiel od skutkov v bode 2/ a v bode 3/ obžaloby príslušné zmluvy uzatváral obžalovaný J. H. ako konateľ spoločnosti EK PO s.r.o.. Obhajoba tohto obžalovaného bola založená na iných dôvodoch ako v prípade obžalovaných P. V. a R. Q., keď tento sa snažil navodiť zdanie, že v jeho prípade išlo o štandardný obchod, ktorý však nevyšiel. Obžalovaný J. H. mal záujem o kúpu vozidla, toto mu mal ponúknuť obžalovaný F. D. v nejakom bare, pričom obžalovaný J. H. dovtedy obžalovaného F. D. nepoznal. Obhajoba obžalovaného J. H. však vyznieva nevierohodne, pretože tento nevedel uviesť, aký príjem mal v tom čase a o aute uviedol, že ho videl po prvýkrát v leasingovej spoločnosti, pričom pôvodný vlastník vozidla - p. I. nebol pri podpise zmlúv v leasingovej spoločnosti a obžalovaný p. I. nikdy nevidel. Obžalovaný J. H. uviedol, že leasingovej spoločnosti daňové priznanie spoločnosti EK PO s.r.o. nepredkladal, avšak ako sa toto medzi jej podklady dostalo vysvetliť nevedel. Podozrivé je pritom, že poškodený disponuje daňovým priznaním menovanej spoločnosti s nepravdivými údajmi - ziskom viac ako 50 tis. Eur, pričom realita bola taká, že menovaná spoločnosť vykazovala stratu vo výške viac ako 16 tis. Eur. Nevierohodne tiež vyznieva obhajoba obžalovaného, že sa vozidlo pokazilo a toto odovzdal za účelom jeho opravy obžalovanému F. D.ovi, avšak doklad o odovzdaní vozidla obžalovanému F. D.ovi nemá. Zaujímavé pritom je, že o poruche vozidla obžalovaný J. H. poškodeného ako jeho vlastníka vôbec neinformoval, pričom podľa vlastného vyjadrenia mu opravu vozidla mal zabezpečiť práve obžalovaný F. D., ktorému vozidlo odovzdal a ktorý mu vozidlo už následne nevrátil. Obžalovaný J. H. sa tiež nevedel vyjadriť k tomu, či mu bola vrátená prvá zvýšená leasingová splátka, ktorú mal zaplatiť nie predávajúcemu, ale obžalovanému F. D.ovi a pripustil, že mu ju vrátil obžalovaný F. D., avšak jednoznačne to potvrdiť nevedel. Obžalovaný J. H. uviedol, že všetky listiny boli v leasingovej spoločnosti v čase ich podpisu už predpripravené a on sám leasingovej spoločnosti predkladal len občiansky preukaz.

Zhrnutie tohto prípadu je také, že obžalovaný J. H. chce kúpiť vozidlo, súhlasí, že toto mu zabezpečí človek, ktorého nikdy predtým nevidel a zoznámil sa s ním v bare (obžalovaný F. D.), aké vozidlo a za koľko sa dozvie až pri podpise leasingovej zmluvy (vozidlo zn. Audi A6 Allroad Quattro 3,0 Tdi DPF Tiptronic, šedej tmavej metalízy, rok výroby 2007, číslo karosérie WAUZZZ4F67N062996 za kúpnu cenu 29.900,- Eur), nevie preukázať zdroje, z ktorých bude leasingové splátky platiť, zmluvy uzatvorí na

spoločnosť, ktorej je konateľom a spoločníkom, pričom vie, že spoločnosť je v strate a reálne na úhrady leasingových splátok zdroje nemá, toto vozidlo po jeho údajnej poruche odovzdá osobe, ktorá nie je ani leasingovým prenajímateľom (obžalovanému F. D.ovi) a ani pôvodným vlastníkom vozidla a o ďalší priebeh leasingového vzťahu sa vôbec nezaujíma a s leasingovou spoločnosťou vôbec nekomunikuje a ani nevie, či mu bola vrátená prvá zvýšená leasingová splátka.

Obhajobu obžalovaného J. H. súd hodnotí ako nevierohodnú, pretože tento uviedol, že vozidlo chcel na prezentáciu firmy, ktorá však v skutočnosti bola v strate, pričom spoločnosť EK PO s.r.o. za zdaňovacie obdobie roka 2009 daňovému úradu predložila dve rozdielne daňové priznania. Táto spoločnosť daňovému úradu k tejto skutočnosti napriek výzve nepodala žiadne vysvetlenie a pri miestnom zisťovaní pracovníci daňového úradu zistili, že na adrese sídla táto spoločnosť reálne nesídlila a ani nikdy nesídlila. Následne obž. J. H. daňovému úradu na jeho výzvu na podanie vysvetlenia listom zo dňa 30.06.2010 len stroho oznámil, že spoločnosť EK PO, s.r.o. podala za zdaňovacie obdobie roka 2009 dňa 30.03.2010 daňové priznanie so stratou -16.657,- Eur. Obžalovaný reálne nemal zdroje na platenie leasingových splátok a z jeho vyjadrenia vo vzťahu k prvej zvýšenej leasingovej splátke má súd za preukázané, že táto nebola reálne zaplatená, a to aj s ohľadom na výpoveď svedka L.a I.a, ktorý uviedol, že ho oslovil jeho spolužiak G. C. s ponukou zarobiť si nejaké peniaze, s čím svedok súhlasil a dal M. C.ovi svoj telefonický kontakt. Asi po týždni svedka kontaktovala osoba, ktorá sa predstavila len ako Fero, ktorý následne spolu so svedkom išiel niekde do Trnavy do Tatra banky, a.s., kde svedkovi povedal, že sa na svedka prihlási a zároveň odhlási auto a že svedok za to dostane 200,- Eur, pričom svedok tam v prítomnosti Fera a pracovníčky Tatra banky, a.s., podpisoval nejaké listiny, pričom na listinách figurovalo meno H.. Svedok tiež uviedol, že až na polícii sa dozvedel, že to bol W. D. a k pani z Tatra banky, a.s. uviedol, že Fero sa s ňou poznal, lebo si tykali. Vozidlo, ktoré bolo napísané na svedka, nejaká Audina, svedok nikdy nevidel a ani ho neprihlasoval a ani neodhlasoval na dopravnom inšpektoráte. Svedok potvrdil, že podpisy na leasingovej dokumentácii sú jeho podpismi a súčasne potvrdil, že mu neboli ani pri podpise listín a ani následne po ich podpise vyplatené žiadne peniaze, teda prvá zvýšená leasingová splátka mu zo strany spoločnosti EK PO s.r.o. zaplatená nebola, a teda obžalovaný F. D. mu ju nemal prečo vracat'. Z výpisu z účtu spoločnosti EK PO s.r.o. vedeného v Tatra banke, a.s. č. XXXXXXXXXXXX/1100 pritom vyplynulo, že v rozhodnom období z tohto účtu nebola zaplatená prvá časť kúpnej ceny vo výške 9.780,33 Eur na účet svedka L.a I.a. Skutočnosti uvedené svedkom L.om I.om sú v súlade s výpoveďami svedkov G.a C. a G. O.. Svedok G. C. potvrdil, že ho oslovil svedok G. O. s tým, či nevie o niekom, kto by si chcel zarobiť peniaze za to, že sa na neho napíše motorové vozidlo. Takto svedok M. C. oslovil svojho spolužiaka L.a I.a, ktorý súhlasil a poskytol svoj OP na vyhotovenie jeho kópie, ktorú svedok M. C. odovzdal svedkovi M. O.. L. I. následne svedkovi M. C.ovi potvrdil, že za ním prišli nejakí ľudia, s ktorými niekam išiel a prepísal auto. Svedok G. O. potvrdil, že ho oslovil nejaký jeho známy G., či nevie o niekom s bydliskom v okrese Senec, či malo ísť o zápis nejakého auta svedok M. O. nevedel uviesť. Svedok M. O. oslovil svojho krstného syna G.a C., ktorý v tom čase býval v obci Nová Dedinka, ktorá je v okrese Senec, ktorý oslovil L.a I.a, ktorý súhlasil a tak tel. číslo na K. I.a odovzdal svojmu známemu G.ovi, ktorým musel byť obžalovaný F. D..

Pokiaľ ide o finančnú situáciu spoločnosti EK PO s.r.o., túto dokresľuje skutočnosť, že Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. voči spoločnosti EK PO s.r.o. v roku 2010 vymáhala pohľadávku 309,75 Eur a uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Trnave, OKP pod ČVS: ORP-604/OEK-TT-2011 Mi zo dňa 29.04.2011 bolo začaté trestné stíhanie pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona spoločnosťou EK PO s.r.o., okrem iného pre neodvedenie dane z pridanej hodnoty za druhý štvrtrok roka 2009 a zdaňovacie obdobia mesiacov marec, apríl, máj a júl 2010 spolu 4.532,57,- Eur, čo len preukazuje, že obžalovaný J. H. v rozhodnom čase nemal zdroje na zaplatenie ani prvej leasingovej splátky vo výške 9.780,33 Eur a ani na platenie pravidelných mesačných splátok leasingu vo výške 517,19 Eur. Z leasingovej dokumentácie (pozn. Leasingová zmluva č. XXXXXXXXX) totiž vyplynulo, že v tomto prípade kúpna cena bola dohodnutá na 29.900,- Eur, prvá zvýšená leasingová splátka bola 9.780,33 Eur, doplatok kúpnej ceny financovaný poškodenou leasingovou spoločnosťou bol 20.119,67 Eur, výška bežnej mesačnej leasingovej splátky bola 517,19 Eur.

Navyše vozidlo bolo zaistené príslušníkmi PZ - svedkami G.om H.m a A.om G., ktorí vozidlo zaistili pred obytným blokom, v ktorom v tom čase býval obžalovaný F. D., pričom keď kontaktovali obžalovaného J. H., ten im mal uviesť, že s vozidlom nič nemá, je len na neho písané a že ho vrátil obžalovanému F. D.ovi, od ktorého ho chcel kúpiť a obžalovaný F. D. svedkom uviedol, že s vozidlom nič nemá, nepatrí mu a nevidí dôvod, aby sa k nemu k úkonu jeho zaistenia dostavil. Uvedené potom vylučuje

obhajobu obžalovaného J. H., ktorý vypovedal, že vozidlo odovzdal obžalovanému F. D.ovi len za účelom opravy, pretože ak by to tak bolo, obaja obžalovaní by to svedkom zaisťujúcim predmetné vozidlo predsa uviedli. Zaujímavé pritom je, že z výpovede týchto svedkov vyplynulo, že všetky tri vozidlá, ktoré sú predmetom obžaloby, pochádzali z trestnej činnosti a boli prerobené z odcudzených vozidiel, čo je v súlade s výpoveďou svedka I. N.a, ktorý vozidlá pre obž. F. D. prihlasoval. Pôvod v trestnej činnosti - odcudzenie v Rakúskej republike - vyplynul z kópie spisového materiálu OR PZ v Senci, OKP, ČVS: ORP-834/OJP-Sc-2010, pričom z tohto materiálu vyplýva tiež, že vozidlo na SR do evidencie zapisoval I. N. na základe splnomocnenia L.a I.a a tiež to, že obž. Juraj H. svoj obchodný podiel v spoločnosti EK PO s.r.o. previedol na K. U. - občana Maďarskej republiky Zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 07.06.2010. Trestné stíhanie vedené pred OR PZ v Senci, OKP pod ČVS: ORP-834/OJP-Sc-2010 vedené pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona bolo uznesením vyšetrovateľa zo dňa 15.01.2013 prerušené, nakoľko vykonaným vyšetrovaním sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe.

Záver súdu je preto taký, že obžalovaný J. H. vedome po dohode s obžalovaným F. D.om predstieral pred poškodeným, že chce nadobudnúť do vlastníctva osobné motorové vozidlo zn. Audi A6 Allroad Quattro 3,0 Tdi DPF Tiptronic, šedej tmavej metalízy, rok výroby 2007, číslo karosérie X v hodnote 29.900,- Eur a na jeho financovanie uzatvoriť s poškodeným leasingovú zmluvu, avšak od počiatku vedel, že leasingové splátky splácať nebude, pretože s vozidlom bude v skutočnosti nakladať obžalovaný F. D., pred domom ktorého bolo predmetné vozidlo zaistené políciou, pričom obžalovaný F. D. políciou neuviedol, že by mu toto auto bolo len odovzdané na účely jeho opravy, ako to tvrdil obžalovaný J. H.. Boli to teda obžalovaní J. H. spolu s obžalovaným F. D.om, ktorí poškodeného uviedli do omylu v tom, že spoločnosť EK PO s.r.o. má reálny záujem nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému vozidlu, že toto vozidlo bude užívané touto spoločnosťou, teda poškodenému bolo zo strany obžalovaných F. D. a J. H. tvrdené, že leasingovým nájomcom bude spoločnosť EK PO s.r.o., že táto zaplatila prvú zvýšenú leasingovú splátku predávajúcemu - p. I.ovi, hoci sa tak nestalo a že poškodený financuje zvyšok kúpnej ceny vozidla predávajúcemu - p. I.ovi, hoci zvyšok dohodnutej kúpnej ceny vo výške 20.119,67 Eur poškodený zaplatil bezhotovostne na bankový účet dcéry obžalovaného F. D. - p. G. D.ovej. Obžalovaný J. H. pritom vedel, že vozidlo nebude užívať ani on a ani nikto oprávnený za spoločnosť EK PO s.r.o. a že toto v skutočnosti bude odovzdané obžalovanému F. D.ovi. Obaja obžalovaní súčasne zmarili možnosť leasingového prenajímateľa (teda poškodeného) vozidlo po predčasnom ukončení leasingu odobrať a speňažiť, čím by sa poškodený mohol uspokojiť.

Obžalovaný J. H. tak spáchal prečin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, keď spoločným konaním s obžalovaným F. D.om na škodu cudzieho majetku (na škodu majetku poškodeného) iného (obžalovaného F. D.) obohatil tým, že uviedol niekoho (poškodeného) do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku (na majetku poškodeného) väčšiu škodu, za ktorú sa v zmysle § 125 ods. 1 druhá veta Trestného zákona rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok malej škody. (pozn. malou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur)

Ku skutku v bode 2/ obžaloby

V tomto prípade ako záujemca o kúpu motorového vozidla zn. Volkswagen Sharan 1,9 Tdi, čiernej metalízy, rok výroby 2009, číslo karosérie X v hodnote 26.000,- Eur vystupoval obžalovaný P. V., ktorý svoju obhajobu založil na tom, že ho jeho známy p. G. L. informoval, že nejaký jeho známy (neskôr sa ukázalo, že to bol obžalovaný F. D.) chcel uzatvoriť leasingovú zmluvu, avšak túto nemohol uzatvoriť sám. Dohoda pritom mala byť taká, že auto bude na obžalovaného P. V. napísané len po určitú dobu (asi tri mesiace) a následne mal leasing prevziať známy p. L.a, pričom obžalovaný mal za túto „pomoc“ dostať odmenu 500,- Eur, ktorú však nepotreboval, pretože žil a pracoval v zahraničí. K uzavretiu leasingovej zmluvy došlo v leasingovej spoločnosti, kde obžalovaný P. V. prišiel v dohodnutý deň a čas, pričom tam už bol obžalovaný F. D., ktorý mal pripravené všetky doklady, medzi ktorými bola aj pracovná zmluva so spoločnosťou Štiff, s.r.o., v ktorej však obžalovaný nikdy nepracoval a bankový výpis zo Slovenskej sporiteľne, a.s., v ktorej obžalovaný nikdy nemal vedený účet, pričom obžalovaný P. V. na hlavnom pojednávaní po nahliadnutí do predmetnej pracovnej zmluvy potvrdil, že podpis na tejto pracovnej zmluve nie je jeho podpisom. Dokumenty si vraj neprečítal a podpísal ich tam, kde mu povedala pani z leasingovej spoločnosti. Obžalovaný P. V. vozidlo nikdy nevidel, nebolo pristavené ani v čase podpisu leasingovej dokumentácie a toto mu ani nikdy nebolo odovzdané, z leasingovej

spoločnosti a ani zo žiadnej agentúry ho nikto nekontaktoval. Obžalovaný P. V. sa nevedel jednoznačne vyjadriť, či bolo predmetné vozidlo na neho aj reálne napísané, avšak on nič v tomto smere nevybavoval. Obžalovaný sa nevedel vyjadriť k výške akontácie - prvej zvýšenej leasingovej splátke a ani nevie, či ju niekto niekomu zaplatil. Obžalovaný P. V. označil osobu obžalovaného F. D. ako toho, „kto prišiel so spismi a čo všetko vybavoval.“ Obžalovaný P. V. ďalej uviedol, že počítal s tým, že zaplatí tri splátky a potom to prejde „na toho druhého“, pričom sa mal s p. L. om dohodnúť, že mu bude dávať podklady na platenie leasingových splátok, p. L. ich odovzdá tomu dotýčnemu, ktorý ich zaplatí. Takto to urobil s tromi leasingovými splátkami (domov mu prišli tri poštové poukážky), ktoré odovzdal p. L. ovi, ktorý povedal, že je všetko v poriadku a neskôr sa začal vyhovárať.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný P. V. už pri podpise leasingovej dokumentácie vedel, že nebude konečným užívateľom predmetného vozidla, že v skutočnosti nechce nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému vozidlu a že ani nezaplatil predávajúcemu K.ovi G.ovi prvú časť kúpnej ceny, ktorá mala tvoriť prvú zvýšenú leasingovú splátku. Obžalovaný P. V. tak navyše konal s vedomím, že v rámci zmluvnej dokumentácie boli leasingovej spoločnosti predložené sfaľšované podklady (pracovná zmluva uzavretá so spoločnosťou Štíft s.r.o. a bankový výpis Slovenskej sporiteľne, a.s. za mesiac 12/2009, ktorý preukazoval, že mu bola poukázaná od spoločnosti Štíft, s.r.o. mzda za mesiac 11/2009 vo výške 1.234,84 Eur, pričom obž. takýto účet v Slovenskej sporiteľni, a.s. nemal, ako to vyplynulo z oznámenia tejto banky) a hoci tieto skutočnosti nemali vplyv na uznanie viny obžalovaného, v podpise leasingovej dokumentácie pokračoval. Obrana obžalovaného, že tak urobil na požiadanie svojho kamaráta z detstva p. L. a neobstojí, pretože G. L. vypovedal, že ho obž. P. V. oslovil s tým, že či by mu svedok nevedel pomôcť s nejakou prácou, lebo v tom čase nemal peniaze, čo nepriamo potvrdzuje aj bankový výpis Slovenskej sporiteľne, a.s. k účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, z ktorého majiteľom bol obžalovaný P. V., na ktorom od mesiaca marec do mesiaca november 2009 bol súčet výberov vyšší ako súčet vkladov a tiež správa Daňového úradu Trnava, z ktorej vyplýva, že obž. P. V. za zdaňovacie obdobie roka 2010 daňové priznanie nepodal vôbec a za zdaňovacie obdobie roka 2011 vykázal nulové príjmy a tiež zoznam exekučných konaní, ktoré boli proti nemu vedené od roku 2008. V tom čase ho tiež svedka M. L. a oslovil obž. F. D. s tým, či nevie o niekom, na koho by mohlo byť napísané auto, lebo by chcel niekomu predať auto a neprešiel mu leasing, pričom auto by bolo na takú osobu napísané len dočasne a dostala by za to províziu. Ponuku obž. F. D. svedok oznámil obž. P. V., ktorý sa potom viackrát stretol s obž. F. D. om. Svedok G. L. potvrdil, že viezol obž. P. V. do Trnavy na podpis leasingovej dokumentácie týkajúcej sa VW Sharan, ktorý svedkovi M. L. ovi potvrdil, že je takto dohodnutý s obž. F. D. om. Svedok obž. P. V. čakal a po podpise leasingovej dokumentácie ho zobral do Piešťan. Asi po dvoch mesiacoch obž. P. V. kontaktoval svedka, že mu prišli nejaké upomienky na platenie leasingu a či svedok nemá kontakt na obž. F. D., pričom obž. P. V. následne potvrdil, že sa mu podarilo skontaktovať s obž. F. D. om. Výpoveď svedka M. L. a potom vyvracia výpoveď obžalovaného P. V., ktorý uviedol, že „počítal s tým, že zaplatí tri splátky a potom to prejde „na toho druhého“, pričom sa mal s p. L. om dohodnúť, že mu bude dávať podklady na platenie leasingových splátok, p. L. ich odovzdá tomu dotýčnemu, ktorý ich zaplatí.“, pretože k zaplateniu prvej splátky leasingu svedok M. L. uviedol, že ho kontaktoval obž. F. D., že túto treba zaplatiť, lebo obž. P. V. je odcestovaný, čo potom vyvracia existenciu akejsi dohody o tom, že obž. P. V. bude podklady na platenie splátok dávať svedkovi M. L. ovi. Ak by to tak totiž bolo dohodnuté, obž. F. D. by nemal dôvod žiadať svedka M. L. a o úhradu prvej splátky... Svedok M. L. pritom vypovedal, že volal známemu G.ovi R.ovi, ktorého požiadal o úhradu podľa inštrukcií, ktoré svedok dostal od obž. F. D.. Obž. F. D. mal potom peniaze priniesť svedkovi, ktorý ich odovzdal G.ovi R.ovi. G. R. vypovedal, že na požiadanie G. a L. a uhradil za obžalovaného P. V. jednu leasingovú splátku vo výške 480,91 Eur, pričom nevedel za koho ju platí a G. L. mu splátku ešte v ten deň priniesol v hotovosti, pričom úhrada tejto splátky bola preukázaná aj potvrdením o prevode tejto čiastky.

Keďže okrem prvej riadnej leasingovej splátky obž. P. V. žiadne ďalšie splátky leasingovej spoločnosti neuhradil, leasingová spoločnosť sa pokúšala po výpovedi Leasingovej zmluvy uzavretej s obž. P. V. m tomuto vozidlo odobrať, avšak pracovníci spoločnosti EVOL, spol. s r.o. obž. P. V. opakovane nezastihli a hoci mu nechávali odkazy, tento sa im neozval, pričom podľa nimi zistených informácií mal vozidlo používať obž. F. D., ktorý prisľúbil, že vozidlo pristaví po návrate z Chorvátska, čo sa však nestalo.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka K. a G. a (pozn. ktorý mal byť vlastníkom vozidla VW Sharan), túto súd hodnotí ako nevierohodnú, pretože tento svedok vypovedal, že bol vlastníkom predmetného vozidla, ktoré mal záujem predať, a preto oslovil obžalovaného F. D., či by mu s predajom nepomohol, čo je ale v rozpore v tvrdením obž. P. V., že ho jeho známy p. G. L. informoval, že nejaký jeho známy chcel

uzatvoriť leasingovú zmluvu, avšak túto nemohol uzatvoriť sám. Podľa výpovede svedka A. G.a sa obž. F. D. svedkovi následne ozval, pričom svedok v prítomnosti pracovníčky banky, obžalovaného F. D. a nového majiteľa auta podpisoval nejaké listiny v pobočke Tatra - banky, kde bolo pristavené aj vozidlo a tvrdil, že na ňom odišiel nový majiteľ, čo je zasa v rozpore s tvrdením svedka M. L.a, že po podpise leasingovej dokumentácie obž. P. V. odviezol on na svojom aute do Piešťan. Svedok K. G. zároveň vypovedal, že obžalovaného P. V. nepozná, čo je v rozpore s tým, že mal v prítomnosti obž. P. V. podpisovať leasingovú dokumentáciu. Pokiaľ ide o vozidlo, obžalovaný P. V. vypovedal, že vozidlo nevidel a ani na ňom neodišiel, z čoho potom možno vyvodiť záver, že auto v skutočnosti pristavené v čase podpisu leasingovej dokumentácie nebolo. Svedok A. G. v prípravnom konaní vypovedal, že peniaze za predaj auta dostal len sčasti a zvyšok dostal obžalovaný F. D., avšak na hlavnom pojednávaní vypovedal, že zvyšok kúpnej ceny za auto vo výške 16.000,- Eur mu odovzdal obžalovaný F. D. v hotovosti, čo ale nemôže byť pravda, pretože leasingová spoločnosť uhradila zvyšok kúpnej ceny na účet dcéry obžalovaného F. D.. Obžalovaný F. D. nemal dôvod uhrádzať zvyšok kúpnej ceny za auto svedkovi A. G.ovi, pretože sám vozidlo nekupoval, pričom do zmluvnej dokumentácie na úhradu zvyšku kúpnej ceny nebolo doplnené bankové spojenie svedka A. G.a, ktorý navyše vypovedal, že v tom čase nemal žiadny bankový účet, ale bankové spojenie dcéry obž. F. D. - G. D.ovej. Z týchto dôvodov súd hodnotí výpoveď tohto svedka ako nevierohodnú.

Z leasingovej dokumentácie (pozn. Leasingová zmluva č. XXXXXXXXX) vyplynulo, že kúpna cena za vozidlo VW Sharan bola dohodnutá na 26.000,- Eur, prvá zvýšená leasingová splátka bola 9.062,18 Eur, doplatok kúpnej ceny financovaný poškodenou leasingovou spoločnosťou bol 16.937,82 Eur, výška bežnej mesačnej leasingovej splátky bola 360,91 Eur.

Poškodený bol do omylu uvedený tým, že mu bolo zo strany obžalovaných P. V. a F. D. tvrdené, že leasingovým nájomcom bude obžalovaný P. V., že tento zaplatil prvú zvýšenú leasingovú splátku predávajúcemu - p. G.ovi, hoci sa tak nestalo a že poškodený financuje zvyšok kúpnej ceny vozidla predávajúcemu - p. G.ovi, hoci zvyšok dohodnutej kúpnej ceny vo výške 16.937,82 Eur poškodený zaplatil bezhotovostne na bankový účet dcéry obžalovaného F. D. - p. G. D.ovej. Obžalovaný P. V. pritom vedel, že vozidlo nebude užívať a že toto v skutočnosti bude odovzdané niekomu inému. Obaja obžalovaní súčasne zmarili možnosť leasingového prenajímateľa (teda poškodeného) vozidlo po predčasnom ukončení leasingu odobrať a speňažiť, čím by sa poškodený mohol uspokojiť.

Obžalovaný P. V. tak spáchal prečin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, keď spoločným konaním s obžalovaným F. D.om na škodu cudzieho majetku (na škodu majetku poškodeného) iného (obžalovaného F. D.) obohatil tým, že uviedol niekoho (poškodeného) do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku (na majetku poškodeného) väčšiu škodu, za ktorú sa v zmysle § 125 ods. 1 druhej vety Trestného zákona rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok malej škody. (pozn. malou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur)

Ku skutku v bode 3/ obžaloby

V tomto prípade bol skutok spáchaný obdobným spôsobom, ako v prípade uvedenom v bode 2/ obžaloby. Aj obžalovaná A. Q. svoju obhajobu založila obdobne ako obžalovaný P. V. na tom, že v skutočnosti je podvedenou a uvedenou do omylu ona, pretože v rozhodnom čase mala finančné problémy a chcela len využiť možnosť, keď jej bývalý kolega povedal o možnosti sa zamestnať v nejakej firme, kde by na ňu napísali auto. O finančných problémoch resp. nie dobrej finančnej situácii obž. R. Q. svedčí aj správa spoločnosti SCB - Slovak Credit Bureau, s.r.o., z obsahu ktorej je zrejmé, že obžalovaná v menovanej spoločnosti pracovala v období mesiacov 01 až 06/2010 na dohodu o pracovnej činnosti a jej príjem v mesiaci marec 2010 bol 166,06 Eur, ďalej správa ÚPSVaR Komárno, z ktorej vyplýva, že obž. R. Q. bola v rozhodnom období evidovaná ako uchádzača o zamestnanie a správa súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o vedení exekučného konania voči obžalovanej v rozhodnom čase na zaplatenie pohľadávky vo výške 433,81 Eur + jej príslušenstvo.

Obžalovaná R. Q. vypovedala, že sa jej ozval obžalovaný F. D., ktorého dovtedy nepoznala, ponúkol jej prácu asistentky s tým, že firemné auto bude na ňu napísané len po nejaký čas, potom sa to prepíše na firmu a ona dostane odmenu, ktorú aj dostala vo výške 400-500 Eur. Obžalovaný F. D. obžalovanej R. Q.

firmu nemenoval, povedal len, že má viacero firiem a obžalovaná sa ho na firmu nepýtala. Dôvod, prečo malo byť auto dočasne napísané na obžalovanú R. Zvozilová obžalovanej obžalovaný F. D. nepovedal a ona sa ho na to ani nepýtala, avšak obžalovanému F. D.ovi dôverovala, pretože poznala ľudí, ktorí mali na seba napísané firemné autá. Pokiaľ ide o platenie leasingových splátok, bolo jej zo strany obžalovaného F. D. a tiež zo strany pracovníčky poškodeného p. I.y M. povedané, že tieto bude platiť obžalovaný F. D., pričom tomuto podpísala pred notárom splnomocnenie na prepis auta. Obžalovaná ďalej vypovedala, že p. M. upozorňovala, že nie je nikde zamestnaná a či je to v poriadku, na čo jej p. M. mala povedať, že to v poriadku je, že sú dohodnutí s obžalovaným F. D.om. Obžalovaná R. Q. potvrdila, že jej boli doručené výzvy na platenie leasingových splátok, avšak nepovažovala za potrebné na to reagovať, pretože na obžalovaného F. D. podala trestné oznámenie pre podvod. Obžalovaná v čase podpisu leasingovej dokumentácii nevedela o spoločnosti WYTA, s.r.o. a o tom, že mala podpísať pracovnú zmluvu s touto spoločnosťou a že táto pracovná zmluva bola predložená poškodenej spoločnosti sa dozvedela až následne, pričom aj svedok Mgr. R. C. (konateľ spoločnosti WYTA, s.r.o.) potvrdil, že nikdy nikoho, teda ani obžalovanú nezamestnával a tiež poprel, že by podpis na pracovnej zmluve pripojený pri mene spoločnosti na strane zamestnávateľa bol jeho podpisom a obžalovaná tiež poprela, že by podpis na predmetnej pracovnej zmluve bol jej podpisom. Obžalovaná pritom vozidlo neprevzala a toto neužívala, čo vyplynulo nielen z jej výpovede, ale podporne aj z výpovede svedkyne I.y M., ktorá potvrdila, že protokol o jeho prevzatí obžalovaná R. Q. podpisovala bez toho, že by vozidlo bolo v leasingovej spoločnosti pristavené v čase podpisu leasingovej dokumentácie zo strany obž. R. Q., ako i výpoveď svedka G.a H.a, ktorý pracoval pre spoločnosť EVOL, s.r.o., ktorá neplatičom odoberala predmety leasingu, ktorý sa na adresu bydliska obžalovanej dostavil, vozidlo tam však nenašiel, pričom obžalovaná mu následne dala tel. kontakt na obžalovaného F. D., ktorý mu mal uviesť, že vozidlo vráti, čo tiež nepriamo dokazuje, že v skutočnosti vozidlo užíval resp. ním disponoval obžalovaný F. D..

Obhajobu obžalovanej R. Q. však svedkyňa p. M. nepotvrdila, pričom táto poprela, že by ju obžalovaná R. Q. upozorňovala, že nikde nepracuje, čo korešponduje s tým, že obžalovaná R. Q. sa o existencii falošnej pracovnej zmluvy dozvedela až následne, ale aj s vyjadrením svedkyne M., ktorá uviedla, že ak by jej obžalovaná R. Q. povedala, že nikde nepracuje, určite by sa jej opýtala, z čoho chce leasingové splátky uhrádzať.

Pokiaľ ide o vozidlo, toto malo patriť spoločnosti KEY ART PRODUCTION s.r.o., avšak svedok A. L., ktorý bol v tom čase konateľom tejto spoločnosti nevedel potvrdiť, či spoločnosť také vozidlo vlastnila, pričom z jeho výpovede vyplynulo, že bol v tejto spoločnosti konateľom takpovediac len „na papieri“ a bol de facto „bielym koňom“, ktorého úlohou bolo podpisovať to, čo mu predloží obžalovaný F. D., pričom ako vyplynulo z kópie spisového materiálu ODI Komárno, svedok R. Kečkíš ako konateľ spoločnosti KEY ART PRODUCTION s.r.o. obžalovanému dňa 01.03.2010 udelil generálnu plnú moc na zastupovanie tejto spoločnosti, na základe ktorej potom obž. F. D. na schválenie technickej spôsobilosti, uznanie typového schválenie ES a uznanie typového schválenia predmetného vozidla udelil splnomocnenie svedkovi I.ovi N.ovi. Svedok R. L. v prípravnom konaní potvrdil, že sa zúčastnil podpisu nejakej dokumentácie v Trnave aj s obžalovanou R. Q., kde ich na podpis listín priviezol obžalovaný F. D., pričom túto skutočnosť potvrdila aj obžalovaná R. Q. a upresnila, že išlo o leasingovú spoločnosť - poškodeného, pričom obaja, teda ona i svedok v leasingovej spoločnosti podpisovali leasingovú dokumentáciu.

Z leasingovej dokumentácie (pozn. Leasingová zmluva č. XXXXXXXX) vyplynulo, že kúpna cena bola dohodnutá na 26.000,- Eur, prvá zvýšená leasingová splátka bola 9.360,- Eur, doplatok kúpnej ceny financovaný poškodenou leasingovou spoločnosťou bol 16.640,- Eur a výška bežnej mesačnej leasingovej splátky bola 422,12 Eur.

Poškodený bol do omylu uvedený tým, že mu bolo zo strany obžalovaných R. Q. a F. D. tvrdené, že leasingovým nájomcom bude obžalovaná R. Q., že táto zaplatila prvú zvýšenú leasingovú splátku predávajúcemu - spol. KEY ART PRODUCTION, s.r.o., hoci sa tak nestalo a že poškodený financuje zvyšok kúpnej ceny vozidla predávajúcemu - spol. KEY ART PRODUCTION, s.r.o., hoci zvyšok dohodnutej kúpnej ceny vo výške 16.640,- Eur poškodený zaplatil bezhotovostne na bankový účet dcéry obžalovaného F. D. - p. G. D.ovej. Obžalovaná R. Q. pritom vedela, že vozidlo nebude užívať a že toto v skutočnosti bude odovzdané niekomu inému. Obaja obžalovaní súčasne zmarili možnosť leasingového prenajímateľa (teda poškodeného) vozidlo po predčasnom ukončení leasingu odobrať a speňažiť, čím by sa poškodený mohol uspokojiť.

Obžalovaná R. Q. tak spáchala prečin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, keď spoločným konaním s obžalovaným F. D. om na škodu cudzieho majetku iného (obžalovaného F. D.) obohatila tým, že uviedla niekoho (poškodeného) do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku (na majetku poškodeného) väčšiu škodu, za ktorú sa v zmysle § 125 ods. 1 druhej vety Trestného zákona rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok malej škody. (pozn. malou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur)

Odôvodnenie viny obžalovaného F. D.

V tejto časti rozsudku súd poukazuje na odôvodnenie viny obžalovaných J. H., P. V. a R. Q. uvedené vyššie a dodáva, že obžalovaný F. D. spáchal pokračovací zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a to tým, že spoločným konaním s obžalovanými J. H., P. V. a R. Q. na škodu cudzieho majetku (na škodu majetku poškodeného) seba obohatil tým, že uviedol niekoho (poškodeného) do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku (na majetku poškodeného) značnú škodu, za ktorú sa v zmysle § 125 ods. 1 tretej vety Trestného zákona rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok malej škody. (pozn. malou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur)

Konanie obžalovaného F. D. súd posúdil ako pokračovací trestný čin, za ktorý sa v zmysle § 122 ods. 10 Trestného zákona považuje také konanie páchatel'a, ktorý pokračoval v páchaní toho istého trestného činu, pričom trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin. Vykonaným dokazovaním bola preukázaná objektívna súvislosť v čase - spáchanie čiastkových útokov v mesiaci marec 2010, v spôsobe ich spáchania - fingovanie predaja vozidla s cieľom vylákať od leasingovej spoločnosti plnenie prostredníctvom financovania časti kúpnej ceny vozidla ako i v predmete útoku - vždy išlo o vozidlo, ktoré malo byť predmetom leasingu. Subjektívna súvislosť bola preukázaná tým, že všetky podklady pre leasingovú spoločnosť predkladal F. D., ktorý každého zo spoluobžalovaných rovnakým spôsobom angažoval do podvodného konania, pričom jednotiacim zámerom bolo vylákať finančné plnenie od leasingovej spoločnosti, pričom v každom z troch prípadov leasingová spoločnosť plnila nie na účet predávajúceho, ale na účet, ktorého majiteľom a disponentom bola dcéra obžalovaného F. D..

Pokiaľ ide o úmysel, obž. F. D. spáchal trestný čin v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože v jeho konaní bola prítomná tak vedomostná ako i vôľová zložka konania.

Ad materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona

Podľa ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona Nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Vo vzťahu k obžalovaným J. H., P. V. a R. Q. súd citované ustanovenie nemohol aplikovať, a to s ohľadom na mieru zavinenia týchto obžalovaných, ktorých zavinenie súd posúdil ako zavinenie v nepriamom úmysle, podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, pretože vedeli, že svojím konaním môžu spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom (pozn. ochrana cudzieho majetku) a pre prípad, že ho spôsobia, s tým boli uzrozmenní. Spôsob akým tak urobili, t.j. predstieranie záujmu nadobudnúť vlastnícke právo k vozidlu, toto vlastníť a nechať si prefinancovať časť kúpnej ceny nemožno považovať podľa názoru súdu za zanedbateľný.

Ďalej súd poukazuje na následky konania obžalovaných, keď konaním každého z obžalovaných J. H., P. V. a R. Q. poškodenému vznikla väčšia škoda, pričom ani jeden z označených obžalovaných nevykonal žiadne opatrenia, ktorými by sa poistil pre prípad, že by leasingové splátky neboli platené o to viac, že všetci vedeli, že na ich platenie nemali žiadne zdroje. Pokiaľ by označení obžalovaní mali vozidlo reálne v dispozícii, potom sa vzniku škody dalo jednoducho zabrániť tým, že by im leasingová spoločnosť vozidlo odňala a speňažila, čo však svojím konaním zmarili.

Zhrnúc uvedené je preto súd toho názoru, že závažnosť trestného činu spáchaného obžalovanými J. H.m, P. V.m a R. Q. nie je možné hodnotiť ako nepatrnú.

Odôvodnenie výrokov o treste

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 5 písm. a) Trestného zákona (5) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne a) u spolupáchatel'ov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Podľa druhej vety § 34 ods. 6 Trestného zákona Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona Ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa prvej vety § 38 ods. 8 Trestného zákona Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona Ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona Ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatelovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona Súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (1) Súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona Pri povolení podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmieneného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Z odpisov registrov trestov obžalovaných vyplynulo, že obž. P. V. bol doposiaľ 1x súdne trestaný v roku 2002, kde mu bol ukladaný podmienene trest odňatia slobody so skúšobnou dobou, v ktorej sa osvedčil dňa 03.05.2005 a hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Obž. J. H. mal v roku 2001 podmienene zastavené trestné stíhanie so skúšobnou dobou, v ktorej sa dňa 02.04.2002 osvedčil. Obž. R. Q. doposiaľ nebola súdne trestaná. Obž. F. D. bol doposiaľ 12x súdne trestaný súdmi Slovenskej republiky a v jednom prípade cudzozemským súdom, a to prevažne za majetkovú trestnú činnosť.

Z výpisov z Centrálnej evidencie priestupkov a správnych deliktov vyplynulo, že obžalovaní pred spáchaním prejednávanej trestných činov neboli priestupkovo prejednávaní.

Výroky o treste obž. C. H., D. V. a A. Q.

Pokiaľ ide o obžalovaných J. H., P. V. a R. Q., títo obžalovaní spáchali prečin podvodu spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, pri ktorom Trestný zákon stanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody na 1 až 5 rokov.

V prípade obžalovaných J. H. a R. Q. súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a to že obžalovaní viedli pred spáchaním trestného činu riadny život. V prípade obžalovaného P. V. súd tomuto obžalovanému vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu priznať nemohol, a to i napriek tomu, že na jeho odsúdenie z roku 2002 sa hľadá, akoby nebol odsúdený. Od odsúdenia obž. P. V. v roku 2002 do spáchania prečinu podvodu v prejednávanej veci podľa názoru súdu neuplynul dostatočne dlhý čas, a preto hoci predmetné odsúdenie vzhľadom na osvedčenie sa obž. P. V. nie je možné posúdiť ako prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, táto skutočnosť neumožňuje vysloviť záver o riadnom vedení života pred spáchaním trestného činu.

V prípade obžalovaných J. H. a R. Q. súd týmto ukladal trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe od 1 roka do 3 rokov a 8 mesiacov ($60 - 12 = 48$, $48 : 3 = 16$, $60 - 16 = 44$, 44 mesiacov = 3 roky a 8

mesiacov), t.j. po znížení trestnej sadzby o jednu tretinu a obžalovanému P. V. v nezmenenej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody 1 až 5 rokov.

Vychádzajúc zo zásad na ukladanie trestov, zohľadňujúc spôsob spáchania činu, a jeho následok, zavinenie vo forme nepriameho úmyslu, v prípade obžalovaných J. H. a R. Q. i pohľadujúce okolnosti a zohľadňujúc pomery a možnosť nápravy obžalovaných ako i mieru, akou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu je súd toho názoru, že trestom spôsobilým naplniť individuálnu i generálnu prevenciu je trest na samej spodnej hranici trestu odňatia slobody.

Uložené tresty odňatia slobody obžalovaným J. H.mu. R. Q. a P. V. súd považuje za spravodlivé a primerané, pričom k primeranosti trestu dodáva, že trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu trestného konania. Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevychovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii zo strany páchatela nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. (uznesenie NS SR zo dňa 25.09.2014, sp. zn. 6To/8/2013, uznesenie KS v Trnave zo dňa 23.05.2019 sp.zn. 3To/139/2018).

Súd je zároveň toho názoru, že výkon uloženého trestu odňatia slobody u obž. J. H., P. V. a R. Q. nie je nevyhnutný, a preto im výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a zohľadňujúc závažnosť spáchaného prečinu určil skúšobnú dobu, pričom obžalovaným J. H.mu a R. Q. určil skúšobnú dobu 18 mesiacov a obž. P. V. skúšobnú dobu 24 mesiacov poukazujúc na skutočnosť, že tento už v minulosti bol právoplatne odsúdený, a preto je súd toho názoru, že v prípade obž. P. V. je potrebné určiť dlhšiu skúšobnú dobu za účelom hlbšieho a trvalejšieho prevýchovného pôsobenia na tohto obžalovaného.

K podmiennečnému odkladu uložených trestov odňatia slobody súd súčasne dodáva, že zabrániť páchatelovi v ďalšom páchaní trestnej činnosti možno nielen priamo, teda tým, že mu fyzicky znemožníme dopustiť sa určitého konania, a to uložením nepodmiennečného trestu odňatia slobody, ale aj nepriamo, už samotnou existenciou podmiennečného trestu a obavou z jeho premenenia a nariadenia jeho výkonu, pričom ide o tzv. psychické zábrany a pôsobenie (napr. trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu). Práve toto nepriame pôsobenie má v mnohých prípadoch výrazne hlbší a trvalejší prevýchovný charakter a účel trestu naplní skôr, než samotný nepodmiennečný trest odňatia slobody. (uznesenie NS SR zo dňa 25.09.2014, sp. zn. 6To/8/2013, uznesenie KS v Trnave zo dňa 23.05.2019 sp.zn. 3To/139/2018)

Výrok o treste obž. W. D.

Z pripojených súdnych spisov vo vzťahu k obžalovanému F. D.ovi vyplynulo, že trestné činy spáchané týmito obžalovaným, pre ktoré bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46T/9/2012 zo dňa 30.04.2013, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4T/4/2004 zo dňa 14.01.2011, trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/37/2012 zo dňa 09.03.2012, trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 2T/72/2012 zo dňa 18.09.2012, rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 3T/143/2013 zo dňa 19.09.2013, rozsudkom Okresného súdu Poprad sp.zn. 6T/38/2009 zo dňa 13.11.2013 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46T/114/2016 zo dňa 06.06.2016 boli spáchané vo viacčinnom súbehu, a teda obž. F. D.ovi je potrebné ukladať jeden súhrnný trest.

Obžalovaný F. D. časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti spáchal za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 a časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti obžalovaný spáchal za účinnosti Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 01.01.2006. V prechodných ustanoveniach Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 01.01.2006 pritom nie je riešená situácia, keď sa páchatel dopustil dvoch alebo viacerých samostatných skutkov s tým, že aspoň jeden skutok spáchal za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 a aspoň jeden skutok spáchal za účinnosti Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 01.01.2006.

Teória trestného práva, ale aj súdna prax sú v zásade jednotné v tom, že za trestné činy spáchané v súbehu je potrebné ukladať len jediný trest (ktorý môže pozostávať z viacerých druhov trestu, napr. popri treste odňatia slobody možno uložiť aj trest zákazu činnosti). Obidva trestné zákony zhodne uvádzajú, že ak páchatel spácha viacero trestných činov v súbehu (v jednočinnom alebo viacčinnom), bude mu ukladaný len jediný (jednotný) trest, a to podľa zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Vždy a za každých okolností je podstatné len to, či medzi spáchaním časovo prvého trestného činu a časovo posledného nebol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci rozsudok (doručený trestný rozkaz) za niektorý trestný čin. Ak sa tak nestalo, pôjde o súbeh trestných činov, za ktorý sa musí vždy uložiť len jeden trest. Dva samostatné tresty prichádzajú do úvahy napr. v prípade kombinácie súbehu a recidívy. Zo žiadneho ustanovenia Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 01.01.2006 nemožno vyvodiť (a to ani analogicky), že ak páchatel spácha časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti do 31.12.2005 a časť po tomto dátume, bude mu potrebné ukladať dva samostatné tresty. Preto je potrebné najskôr skúmať, či pre páchatela nie je priaznivejšie právne kvalifikovať celú zbiehajúcu sa trestnú činnosť podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 01.01.2006 a v prípade, že to nie je možné, bude potrebné ukladať trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, a to bez ohľadu na to, či je najprísnejšie trestný čin právne kvalifikovaný podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 alebo trestný čin právne kvalifikovaný podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 01.01.2006. Porovnávajú sa pritom len trestné sadzby uvedené v osobitnej časti toho - ktorého Trestného zákona bez ich prípadných úprav a ak je po tomto porovnaní najprísnejšie trestným trestný čin spáchaný do 31.12.2005, bude sa ukladať jeden jednotný úhrnný trest podľa § 35 ods. 1 (prípadne ods. 2) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005.

Súd obžalovanému ukladal trest podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 01.01.2006, pretože najprísnejšia právna kvalifikácia v prípade trestných činov spáchaných obžalovaným v súbehu je pri pokračujúcom zločine podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., z ktorého spáchania bol obž. F. D. uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46T/9/2012 zo dňa 30.04.2013, keďže trestná sadzba trestu odňatia slobody za tento zločin je 7 až 12 rokov.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný F. D. spáchal v súbehu viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, súd bol povinný zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Súd preto tomuto obžalovanému ukladal trest odňatia slobody podľa § 231 ods. 3 Trestného zákona v trestnej sadzbe upravenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona na 7 až 16 rokov ($12 : 3 = 4$, $12 + 4 = 16$), pričom tomuto obžalovanému v zmysle druhej vety § 34 ods. 6 Trestného zákona musel ukladať trest odňatia slobody.

V prípade obžalovaného F. D. vykonaným dokazovaním súd nezistil žiadnu poľahčujúcu a ani priťažujúcu okolnosť.

Zohľadňujúc počet trestných činov, pre ktoré súd obžalovanému F. D.ovi ukladal jeden súhrnný trest a zohľadňujúc ich závažnosť je súd toho názoru, že trestom, ktorý bude v prípade obžalovaného plniť tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu je trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, teda trest v dolnej polovici upravenej trestnej sadby, pričom pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, súd tohto podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, kde bude jeho náprava lepšie zaručená.

Súd aplikoval ustanovenie § 48 ods. 4 Trestného zákona z dôvodu, že z odpisu registra trestov obžalovaného F. D. vyplynulo, že tento od 15.04.2014 vykonával trest uložený rozsudkom Okresného

súdu Bratislava III sp.zn. 46T/9/2012 zo dňa 30.04.2013 v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom pokiaľ súd zrušil výrok o treste uložený predmetným rozsudkom, potom by pri ukladaní súhrnného trestu mal zohľadniť zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody pri treste, ktorý už obž. F. D. medzičasom vykonal. Zaradenie obž. F. D. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia by však bolo v rozpore s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, keďže i na výkon pôvodne uloženého 7 ročného nepodmienečného trestu odňatia slobody Okresný súd Bratislava III obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Keďže súd obž. F. D.ovi ukladal súhrnný trest odňatia slobody, bolo jeho povinnosťou zrušiť výroky o trestoch za trestné činy spáchané v súbehu ako i všetky ďalšie rozhodnutia na predmetné výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Odôvodnenie výrokov o náhrade škody

Z odborných vyjadrení spoločnosti TANEX, spol. s r.o. vyplynulo, že hodnota osobného motorového vozidla, ktoré mal nadobudnúť obž. D. V. (Volkswagen Sharan 1.9 Tdi) ku dňu 11.03.2010 bola 17.000,- Eur, hodnota osobného motorového vozidla, ktoré mala nadobudnúť obž. A. Q. (Volkswagen Tiquan 2.0 TSi 4motion) ku dňu 31.03.2010 bola 19.669,- Eur a hodnota osobného motorového vozidla, ktoré mala nadobudnúť spoločnosť obž. C. H. - EK PO s.r.o. (AUDI A6, Allroad Quatro 3.0 Tdi) ku dňu 04.03.2010 bola 16.000,- Eur.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku Ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku Na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom odkáže súd poškodeného tiež so zvyškom jeho nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti.

Vo vzťahu k výške škody súd vychádzal z oboznámených odborných vyjadrení spoločnosti TANEX, spol. s r.o., a preto obžalovaných zaviazal na náhradu škody vo výškach uvedených v jednotlivých odborných vyjadreniach. Výroky o uložení povinnosti obžalovaným nahradiť poškodenému škodu súd formuloval osobitne vo väzbe na jednotlivé skutky, pretože to bol vždy obžalovaný F. D. s niektorým z ďalších obžalovaných, ktorí tieto skutky spáchali, a teda poškodenému spôsobili ich spáchaním škodu. Pokiaľ ide o uloženie povinnosti nahradiť poškodenému škodu spoločne a nerozdielne súd vychádzal z ustanovenia § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne, pričom obžalovaný F. D. sa s jednotlivými ďalšími spoluobžalovanými v zmysle ustanovenia § 439 Občianskeho zákonníka vyporiada podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody, čo však nemôže zaťažovať resp. obmedzovať poškodeného.

Keďže súd poškodenému nepriznal nárok na náhradu škody vo výške, v akej si ho poškodený uplatnil v prípravnom konaní, poškodeného so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309/1 Tr. por.). Odvolanie má odkladný účinok. (§ 306/2 Tr. por.). Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a Tr. por.) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2 Tr. por.). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2 Tr. por.),
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe (§ 307/1b Tr. por.) a to len vo svoj prospech (§ 308/2 Tr. por.),
- príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech (§ 308/2 Tr. por.),
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli (§ 308/2 Tr. por.),
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c Tr. por.), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1 Tr. por.). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.